Solcular ve Dinciler neden bir ülkeyi çökertmek için ortaklardır?

İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi, ABD'nin Orta Doğu'daki en önemli müttefiklerinden biriydi. ABD, Şah'ı bölgedeki çıkarlarını korumak için desteklemiştir, özellikle Soğuk Savaş döneminde.

Şah'ın Batı yanlısı politikaları, İran'daki Şii din adamları ve muhalifler tarafından "İslam'a aykırı" ve "yabancı işgali" olarak görülüyordu. Özellikle Humeyni, Şah'ı "ABD'nin kuklası" olarak nitelendirdi. Çünkü kendisi şah olmak istiyordu, kendisi ideallerini yaymak istiyordu.

Şah'ın devrilmesi ve İslam Cumhuriyeti'nin kurulması, Şiilerin ABD karşıtlığını kurumsallaştırdı. Devrimden sonra ABD, İran'ı "terör devleti" olarak tanımlamıştır.

İsrail'in 1948'de kurulması, tüm Müslüman dünyasında tepkiyle karşılandı. Şiiler de İsrail'i "işgalci" ve "zulmeden" bir devlet olarak görür.

İsrail'in ABD tarafından desteklenmesi, Şiilerin ABD karşıtlığını pekiştirdi. İran, İsrail'i "ABD'nin bölgedeki uzantısı" olarak tanımlar.

İran, İsrail'i "büyük Şeytan" ABD'nin "küçük Şeytan"ı olarak adlandırır. İran, Filistin direniş örgütlerini (Hamas, Hizbullah) destekleyerek İsrail'e karşı mücadele eder.

Şiilikte, Mehdi'nin (kurtarıcı Mesih) geleceği ve adaleti tesis edeceği inancı vardır. Batı ve İsrail, bu adaletin önündeki engeller olarak görülür ve özellikle bu düşünce Filistinci dinciler tarafından asla ifade edilmez. Çünkü Peygamber son peygamber değil mi diye sorular sorulabilir...

Şiilik, tarihi boyunca ezilenlerin, mazlumların yanında yer almayı savunan bir anlayışa sahipmiş gibi kendisini tanıtmıştır. Filistinliler, bu bağlamda "mazlum" olarak kabul edilir.

İran, İsrail'in Gazze, Lübnan ve Suriye'deki operasyonlarını "İslam dünyasına saldırı" olarak yorumlar ve buna karşı direnişi teşvik eder.

Şiiler '' büyükleri ''nin tabutlarına el sürerler, çaputları sürüp yüzlerine sürerler. Putperestlikte yeni bir anlayışa sahiplerdir

Şimdi solcuları biraz olaya dahil edelim.

1973 savaşında[1] Arap devletleri (özellikle Mısır ve Suriye), İsrail'e karşı Sovyet silahları ve desteğiyle savaştı. İran (Şah döneminde) ise ABD'nin en önemli müttefiki olarak İsrail'e dolaylı destek verdi.

İslam Devrimi'nden (1979) sonra, İran'daki yeni rejim, Arap dünyasındaki İsrail karşıtlığını fırsat olarak gördü. İran, kendisini "Filistin'in koruyucusu" ilan ederek, Arap dünyasında meşruiyet kazanmaya çalıştı.

İran'ın Filistin meselesine ilgisi, ideolojik ve stratejik bir hamleydi. İran, Arap devletlerinin İsrail'le barış sürecine girmesi (örneğin Mısır-İsrail Barışı, 1979) ve Filistin meselesini ihmal etmesiyle ortaya çıkan boşluğu doldurmaya çalıştı.

O dönemlerde Filistin, Sovyet yanlısı bir terör toplumuydu. Filistin Kurtuluş Örgütü ve Fatah çeşitli olaylarda hep Sovyet desteğine sahipti.

Filistinliler Arap iken hep Arap olmayanlardan destek beklediğinden Ürdün'de bile terör eylemleri düzenlemekteydiler.

Filistin'de bir nüfuz elde etmek için Amerika karşıtlığı olacaksa bu Sovyet ve tabi ki Rusya destekli bir genelekle anlamlı olmalıydı[2]. Solcuların hazır durumu İran'nın Şii çıkarlarına yönlendirilebilir tutulmalıydı.

[1] Yom Kippur Savaşı (1973)

[2] Sovyetlerde Amerika karşıtlığının temel sebebi devrim esnasında Amerika'nın Beyaz Rusları desteklemesiydi.

1990'lardan itibaren birçok Arap devleti (Mısır, Ürdün, sonrasında BAE, Bahreyn vb.) İsrail'le ilişkilerini normalleştirmeye başladı. Bu, İran'ın "İslam dünyasının lideri" olma iddiasını güçlendirdi.

İran, Arap devletlerinin "ihanet" olarak gördüğü bu normalleşme sürecini, kendi lehine kullanarak, "direniş ekseni"ni (Hizbullah, Hamas, Husi vb.) güçlendirdi. Yani Sünnileri de kendi yanına çekmeye başladı[3].

İran, Filistin meselesini bir "mezhep savaşı" aracına dönüştürdü. Ne kadar radikal olursa, o kadar destekçi kazanacağı ve Arap Sünni devletlerini zayıflatacağı hesaplamasıyla hareket etti.

1990'lar ve 2000'lerde, İran'ın desteklediği Hizbullah ve Hamas gibi örgütlerin eylemleri daha kanlı ve radikal hale geldi. Bu, İran'ın bölgedeki etkisini artırmak ve Batı'yı (ABD-İsrail) zorlamak için kullanılan bir stratejiydi.

Radikalleşen İran, radikal terör örgütleriyle daha fazla etki alanı oluşturmaya başlamıştır ve bu etki alanı İslam Dünyası'nda özellikle Orta Doğu'yu hedef almıştır.

[3] Hutsilerin Yemen'e nasıl egemen olduğunu öğrenmek, İran'daki tehlikeyi anlamak için önemlidir.

Solcu mahluklar İslamcıların
hem Müslümanlar hem de ülkeler içinde güç
kazanmalarına neden olmuş ve
İslamcılar tarafından öldürülmüş
parazitlerdir

Bu radikaller sadece İran'da kaç tane eşcinseli öldürdü diye sormayan eşcinseller Filistin destekçiliği yaparak İran'daki radikalizmi meşrulaştırmakta ve daha fazla eşcinselin öldürülmesine yardım etmektedirler.

Şimdi solcuları uyandıralım...

Solcuların kutsalı Rusya'dır, çünkü ideolojilerinin kaynağı olan Sovyetler ile Rusya arasında bağ vardır.

Çar karşıtı bolşevikler, "ezilen proletarya" adına 1917'de bir devrim yaptı. Düşman olarak "burjuvazi", "emperyalist Batı" (özellikle ABD) ve "gerici güçler" (Kilise, monarşistler) gösterildi.

Şah karşıtı şii ulema, "ezilen Müslümanlar" adına 1979'da bir devrim yaptı. Düşman olarak "ABD destekli Şah rejimi", "Batı emperyalizmi" ve "İsrail" gösterildi.

“Sınıf mücadelesi” ve “ezilenlerin kurtuluşu” söylemiyle komünistler Rusya’da kitlesel destek kazandı. “Emperyalizm karşıtlığı” ve “anti-ABD” söylemi, Soğuk Savaş döneminde birçok ülkede komünist partilerin güçlenmesini sağladı.

“İslami adalet”, “mazlumların koruyuculuğu” ve “Filistin davası” söylemiyle İran’daki Şiiler Arap ve Müslüman dünyasında destek kazandı[4]. “ABD-İsrail düşmanlığı” sloganı, İran’ın bölgedeki etkisini artırmasının anahtarı oldu.

Komünistler “ABD emperyalizmi”, “kapitalist sömürü” ve “Batı’nın gerici müttefikleri” (örneğin, “Beyaz Ruslar” veya “NATO”) düşman olarak tanımlamışlardır.

İran’daki Şiiler “ABD emperyalizmi”, “Siyonist işgal” (İsrail) ve “ABD’nin bölgedeki kuklaları” (Suudi Arabistan, Körfez ülkeleri) düşman olarak tanımlamışlardır.

Komünistler dış düşman (ABD), iç muhalefeti bastırmak ve halkı bir araya getirmek için kullanmışlardır.

İran’daki Şiiler dış düşman (ABD-İsrail), iç muhalefeti (reformistler, liberaller) bastırmak ve halkı “devrimci ideoloji” etrafında birleştirmek için kullanmışlardır.

İran, Sovyetler Birliği ile “emperyalizm karşıtlığı” ve “ABD düşmanlığı” temelinde yakın ilişkiler kurdu. Ancak ideolojik olarak tam bir uyum yoktu: Sovyetler laik ve komünist, İran ise İslami ve teokratikti.

Putin’in Rusya’sı, İran ile “gelenekselcilik”, “Batı karşıtlığı” ve “çok kutuplu dünya” söylemi üzerinden yakınlaştı. Her iki ülke de “ABD’nin küresel hegemonya”sına karşı çıkıyor.

Rusya’da “geleneksel değerler”, “Ortodoks Hristiyanlık” ve “muhafazakarlık” vurgusu yaparak Batı’nın “dejenere” değerlerine karşı çıkıyor.

İran’da “İslami değerler”, “Şii direnişi” ve “Batı’nın ahlaki çöküşü” vurgusu yaparak Batı’ya karşı çıkıyor.

[4] Aynı strateji Emevi sonrası Abbasilerin iktidarı nasıl ele geçirdiği ile ilgilidir.

Her iki ülke de “Batı karşıtlığı” ve “geleneksel değerlerin korunması” söylemiyle iç ve dış politikada meşruiyet sağlıyor.

Erbakan denilen İrancı salyalı dincinin ifadeleridir:

> Halbuki, o Amerika abisi diğer batı ülkeleri ile beraber artık Sovyetler'in dağılmasından sonra İslam'ı hedef almıştır. Yeryüzünden İslam'ı yok etmek ana hedefleridir. Bunun için NATO düşman rengi olarak kırmızıyı kullanırken, artık yeşili kullanmaktadır. Onun için İngiliz Başbakanı Major kendi devlet bakanına mektup yazarken , " Açıkça hedefimiz İslam'ı ortadan kaldırmaktır " demektedir. İşte böyle bir dünyada, Türkiye'deki bu taklitçi partilerin, batının emrinde oluşu bütün insanlık için en büyük bedbahtlıktır.